

cest veel valsa! Ets ma ei nüud armoline füllalte tema wästo, et pääd mahha ei katkenud, mis juba miño lõngade wahhel olli? Olle rõemus mehhile, et ni õlpsalt peafid! — Se olli kurrele tänuks.

“Need ja teised kentsakad luggud ehtisid illusat peegli römi, kus veel pealegi rohket kuld illo ja firja tüssisi nähya olli. Mis mina alw, maddal mehhile ni falli asjaga piddin teggema? Bäfftitasu peegli kõrge kuñingliko emandale, kes üksnes siin ilma peal nisuguse falli ande wäärt on. Sellega tahsin täniliko süddant üllestunnistada. Miño wi-
sakad lapsed nutsid libbedast, kui vegel ärrawidi,
ja ei tulnud muulle mele mõttelda, et Argpüüs ja Kohhekell surrelikud lomad teel mingi önnetust wöidisid leida. Mõlemad olid miño sobrad, ma piddasin neid diglaesse ja truiks, muido ei oleks ma fallist warra nende kätte annud. Üks Argpüusi mõritso-
kale! Kohjo, et Kohhekellale ni tuttusti otса teggite,
muido ehk oslefime tema läbbi jälgile sanud. Ma tahbonolega järel nõuda, koerte, lihhekkonnas
ellab üks tark waña moor, kes Arpo ošlab lúa ja
wina flasi seest varja nää ülesnäitab. Kurjuus ei
jä ial warjule, sül ehk same aegamöda faddunud
asjade teele. Peaks tark waña morise agga ellus
olema! ”

“Armoline kuñinga issand! teie ette tualse igga,
pääw ni paljo tühja ja suri asju, et teie kõik juhtu-
misi ei jõua mälletada. Kas mälletate veel sedda
luggu, sudda üksord miño waña faddunud issa teie

önsat kuñingliku issa raskest aigusest peastis? Gi
wist teie sedda enam ei mällestata, muido ei wöidis
teie üttelda, et mina ja miño issa ial hääd ei olle
teinud. Miño waña faddund issa oskas mõnda
arstimise ja tuseldamiise asja. Teie ollite, aus kuñin-
gas, alles püssata poisike, les nisutades jalga üles
ei oškanud tösta, kui teie önnis issa vaffasel talvel
jahhi peal käies fulmetas ja jooksua többesesse langes
et pallakatega sängis tedda ühhe fülle pealt teisèle
käanati. Kül anti Suda sitta ja Zärpentini ölli sisse
ja wöifi liikmeid tökkatiga ja Turgipipra winaga.
Üks öppetas Prantsuse ölli, teine isimese rošwa,
agga ükski ei aitanud, sunni wimaks miño waña
issa foeo joudis, kes parajalt filla koormatega Wast-
Nariwast taggasi olli tulnud. Tema astus aige
kuñinga sängi ette, wöttis kolm farva aige pahhemaa
kaenla alt, suitsetas nende farwatega wina flasi ja
näaggi sealt lehhe, mis rohtu aigele tarvis läks.
“Kui teriveks taahbate sada, kuñinga issand! Siis
peate aega viitmata ühhe hundi wärtske massa ärra
soma ja hundi kassuka ümber pañema!” ütles arst.

“Teie kuñinglik issa oigas sängist: “Hundi
pappa! teie kulete arsti nõun, eggas teie riistist
wästo ei oška tötkuma?” Hunt ütles: “Miño
maks on wiggane, ei sest ja kellegile rohtu.” “Tühi
lorri!” üdis miño issa. “Andke maks meie kätte,
kül siis näme, kas fölbab wöi ei fölba?” Hunt
sodeti kossa kätte ja leiti, et maks terve olli. Aige
kuñingas föi hundi massa ja sai seddamaid teriveks.